

Som at røre ved en bevægelse

Jeg misser med øjnene mod strålernes refleksion på et skinnende hvidt papir. En forside i en nærmest spacy lyseblå brydes af bølger i magenta, og bag den står der et sted:

Bryder mig egentlig ikke om ordet sanseligt, / det er både for lidt og for meget, synes jeg.

Derfor vil jeg undlade at bruge s-ordet om Luka Holmegaards nyligt udkomne værk *Havet i munden* - men jeg har virkelig, altså som i *virkelig*, lyst til at gøre det.

Digtene har en særlig fin-tunet kropslig opmærksomhed, og centrerer sig, som det også fremgår af forlagsbeskrivelsen, om to kropslige oplevelser - at bade og at begynde på testosteron.

De bindes sammen af et gennemgående jeg og dets relationer, hvis navne kortes, til hvad jeg antager er deres forbogstaver, såsom vennerne "V" og "M".

Hver badetur har sin egen plads i et løst forbundet narrativ, der følger jeget gennem transformation, dates, rejser, årstider med

videre. Der bades for eksempel for at vaske et bryllup af sig, for at hænge ud og efter en tung og svedig flytning. Badeturene er poetiske i varierende grad og på forskellige måder; nogle mere hverdagslige, andre mere rituelle. Badeturene bliver dog alle en slags refleksionens udgangspunkt for jegets nye erfaring, et sted hvor jeget mødes med andre eller sig selv og sin krop i forandring.

Det er lavvande, vi skal gå langt // Jeg bærer P i vandet, hans arme og ben om min krop, han hænger på mig som en taske. Let og kølig. // Bagefter holder han mig oppe, mens jeg ligger udstrakt i overfladen. Jeg tænker, at det er, som om jeg bliver døbt. Havet skinner.

Dåben i ovenstående citat peger for mig på et fællestræk, der i digtene forsigtigt drages mellem det at bade og være "new on t" – begge dele er nye begyndelser og indebærer en slags friskhed eller opvågnen:

Taler med flere venner om det i løbet af sommeren, at der kan være et forfra i at bade. Det kan introducere en ny tid i dagen. V siger: Det er ligesom at blive genstartet. / Ligesom at sove, på en måde, men man er vågen imens. // [sideskift] Er du startet på t? Jeg ville ønske, at jeg kunne blive ved med at begynde forfra / igen og igen / alle de nye tanker og følelser

Jeg fornemmer ofte en underspillet og forsigtig humor i digtene, men jeg forbinder den mere med sårbarhed end glæde. Der er en slags intimitet i værkets humor, som er svær at få greb om, for eksempel i nedenstående uddrag, en scene fra fitnesscenteret:

En ret stor, tror jeg, cisman råber ad mig / Jeg bliver helt vildt forskrækket / Han kommer tættere på, spørger: / Er det dig, der er Johan? / Har du bestilt en prøvetime?

Det er en humor, som kan føles nærmest grænseoverskridende – men som om jeg overskrider værkets grænser, når jeg griner, ikke at det overskrider mine. Jeg tror, at det er en del af oplevelsen af at læse om en kønserfaring, som jeg kan lytte til og prøve at forstå, men som jeg ikke kan eller skal ”relatere” til. Holmegaard gør med sin egen tøven og tvivl også mig opmærksom på, hvor jeg læser fra, og jeg får på den måde indimellem slået bremserne i, og husker, at ikke alle vittigheder er mine at grine af.

Lægger meget mærke til folks latter for tiden. / Som et særligt træk ved de elskede: højt, i udbrud, hikkende, fnisende. / Nogle gange er det helt forkert, når nogen griner. / Så kan jeg føle, at jeg har givet dem noget, de slet ikke skulle have. / Som jeg ikke ville give, og som ikke var til dem. / Jeg kommer alt for ofte til at lave vold om / til vittigheder, når jeg genfortæller.

Det er et værk, som, synes jeg, bør læses i ét stræk. De fire dele udgør tilsammen et samlet indtryk: som et af Hockneys poolbilleder flyder forgrund og baggrund sammen; det hele indtages samtidigt.

Digtene flyder sammen over siderne, og jeg finder mig som læser til rette i rytmen. Der dvæles ved detaljer og gøres skarpt formulerede observationer, og jeg lules langsomt ind i stemmen.

Selve sproget har en øm, men på samme tid nærmest kølig friskhed: som at forme en skål med hænderne og drikke direkte fra kilden. Min vand-metafor er ikke tilfældig, for hele værket gennemløbes af vand – som i passagen, hvor værkets titel dukker op. Det er altid et lidt særligt øjeblik i enhver læsning. Passagen står for mig som særligt mindeværdig for digtsamlingen. Især de sidste to vers, ikke bare fordi de er smukke, men fordi de for mig nærmest indkapsler hele min læseoplevelse i både sprog, emne og intimitet. At læse dem føles for mig ligesom, når biograffilmen slutter. Du rejser dig fra dit sæde i mørket og kanter dig ud, mens filmens *original song* brummer i højtalerne, du er fyldt op af følelser, bassen går i dit bryst, og du lander i din krop igen på en perfekt, melodramatisk måde.

Fylder munden med vand fra et glas / Vipper hovedet frem og tilbage // Det føles virkelig som havet / i munden // Samme kølige tyngde / som at røre ved en bevægelse

Tidspunkt: 16-08-2023

Forfatter: Luka Holmegaard

Titel: Havet i munden

Sider: 76

Pris: 139,95

Forlag: Gutkind
